

Neexistuje univerzální recept, jak se stát úspěšným trenérem. Naštěstí, jinak by to byla pěkná nuda. Vrcholový sport je jako život sám, naprosto neuchopitelný a krásný ve své rozmanitosti. I ti, kteří se vystřídali na kapitánském můstku nejslavnějšího českého fotbalového klubu – Sparty, jsou naprosto rozdílné a jedinečné osobnosti. Na Letné teprve čas ukáže, zda odvážný krok zařazení zahraničního trenéra byl nutným vývojovým činem. Vítězslav Lavička mluví i o svých zkušenostech z Austrálie a u mládežnické reprezentace.

TEXT: ZDENĚK HANÍK

UKÁZANÁ PLATÍ

FOTO SPORT: MICHAL BERÁNEK

Kdy si jsem napsal článek s titulkem „Hodný trenér Lavička“. Nevím, zda jste ho četli, ale v podstatě jsem vyslovil stejný nesouhlas jako vy, když vám novináři dávají nálepku hodný a slušní to chybně s nenáročný. Jste vlastně hodný člověk?

„Snažím se vystupovat přirozeně, tak jak jsem byl vychován. Nemám ve zvyku řešit věci zvyšováním hlasu. To neznamená, že bych nedokázal dát jasně najevo, když se mi něco nelíbí. Dokážu prosadit svůj názor jinak než pouze křikem.“

A co média, stále vás vnímají stejně?

„Média jsou součástí mé práce, respektuji je a snažím se v rámci možností vyhovět jejich potřebám.“

Chovají se korektně? Jsou sportovní novináři kompetentní?

„Ve většině případů se chovají korektně, ale zažil jsem i situace, kdy mně jejich chování přišlo do určité míry za hranou korektnosti. Já si rád povídám s novináři, pokud vnímám, že mají hlubší přehled o dané problematice, ne jenom povrchní. Dříve to býval například František Steiner, ze současných si třeba rád povídám s Pavlem Hartmanem. To je člověk, který fotbal vidí hodně do hloubky a má velký přehled. Také Bob Neumann, který má za sebou dlouhou hráčskou kariéru, patří do této kategorie.“

Jste náročný?

„Ano, jsem. K sobě i ke svému okolí.“

Jak se to projevuje?

„Například když mám nějakou práci rozdělanou, nechci od ní odcházet, dokud se mi ji nepodaří dokončit.“

Jste náročný i na hráče, když jsou třeba nedůslední?

„Důslednost vyžaduji. Hráč dostane napoprvé varování, a pokud se nedůslednost a špatný přístup opakují, tak už přijdou postihy, případně nějaká změna na jeho postu. Šanci dostane jiný hráč, který si toho bude vážit víc.“

Všimáte si i soukromí hráčů?

„Všimám. To s tím souvisí.“

Snažíte se jim i zasáhnout do života?

„Do osobního života moc ne. Do té míry, dokud jejich chování nenarušuje profesionální chod.“

Vzděláváte se?

„S tím, co jsem se naučil během studií a posbíral během hráčské praxe při trénincích, bych pochopitelně celý život nevystačil. Sleduji, jakými cestami se fotbal ubírá. Pokud je to možné, rád absolvuji stáže a jsem otevřený názorům, které na různých fórech prezentují kolegové trenéři. Neomezují se ale jen na fotbalové záležitosti, poznatky sbírám i z jiných oblastí života.“

Z kterých a jak?

„Čerpám různě – setkáními s lidmi z jiné branže, kteří mě mohou obohatit.“

➤ **LETOŠNÍ EURO DO 21 LET. VÍTĚZSLAV LAVIČKA MĚL V TÝMU I TALENTY Z ITALSKÉ LIGY JAKUBA JANKTA, PATRIKA SCHICKA A STEFANA SIMIČE. NA POSTUP ZE SKUPINY TO NESTAČILO.**

VÍTĚZSLAV LAVIČKA

Narozen: 30. 4. 1963 v Plzni

→ **Hráčská kariéra:** Plzeň (1980-82), Sparta Praha (1983-84, 1987-89, 1990-92), Cheb (1985-86), Hradec Králové (1990), Bohemians Praha (1992-94), Chrudim (1994-96)

→ **Největší hráčské úspěchy:** 7x mistr ČR se Spartou (1984-85, 1987-91)

→ **Trenérská kariéra:** Chrudim (1996-97), Sparta (1998-02, 2008, 2012-15), Žižkov (2002-03), Liberec (2004-07), reprezentace U21 (2007-08, 2015-?), Sydney FC (2009-12)

→ **Největší trenérské úspěchy:** 2x mistr ČR (2006 s Libercem, 2014 se Spartou), vítěz českého poháru (2014), mistr Austrálie (2010), postup na EURO U21 (2017)

^
HVĚZDA SPARTY.
ZÁLOŽNÍK LAVIČKA
NECHYBĚL U SLAVNÉHO
VYŘAZENÍ REALU MADRID
V ÚVODNÍM KOLE POHÁRU
UEFA 1983-84. LETENSKÝ
TÝM VYHRÁL DOMA 3:2,
V ODVĚTĚ REMIZOVAL 1:1
A PROBIL SE AŽ DO ČTVRT-
FINÁLE.

Zkuste říct, s kterými nebo v kterých oblastech, abychom inspirovali jiné trenéry.

„Mám okruh přátel z umělecké branže a setkání s nimi mě dokáže obohatit. Jestli chcete, abych konkrétně jmenoval, tak třeba herec, režisér a muzikant Honza Jiráň, člen divadla Ypsilon. To je člověk, se kterým se známe léta. Máme stejnou příslušnost ke klubovým barvám.“

Vím, miluje argentinský fotbal.

„Přesně tak. On je vyznavač spíše brazilského fotbalu, o čemž svědčí i to, že má hudební skupinu Botafoho, nazvanou podle slavného brazilského klubu, za který hrával Garrincha... Takto v praxi propojuje uměleckou branži s fotbalovou. Přestože se známe léta, každé moje setkání s ním je pro mě obohacující. Je to sportovně založený intelektuál, nechává mě nahlédnout do uměleckého světa a často mi dá i doporučení na zajímavé knížky.“

Je ještě jiná oblast, která vás inspiruje?

„Pak jsou to lidé, kteří se zabývají osobnostním rozvojem nebo mentální složkou.“

Pracujete s osobním mentorem?

„To úzce souvisí s otázkou průběžného vzdělávání se. Spolupracuji dlouhodobě s člověkem, který se věnuje tematice osobnostního růstu.“

Můžete o tom něco říci?

„Příchod zahraničního trenéra neznamená, že by u nás nebyli kvalitní trenéři. Vzdělávání trenérů v Česku je nastaveno na dobrou úroveň.“

„Pomáhá mi to při trenérské práci, zejména v oblasti komunikace a celkového přístupu k hráčům. Každé takové setkání mě obohacuje a rozšiřuje mi lidský a životní obzor.“

Neprozdáte víc? Já mám rovněž jednoho, který mě stojí moc peněz a spolupracuji s ním 35 let. Ten mi v podstatě jenom nadává. Ale dneska je mentálně překoučováno a já tomu moc v kolektivních hrách nevěřím, v osobní rovině však ano. A vy?

„Proto jsem to nenazval mentálním koučem, ale spíše mentorem nebo člověkem, se kterým třeba řeším věci širší než jenom fotbalové.“

Neřeknete o tom víc? Z jaké oblasti? Jestli je to psycholog, nebo třeba neurofyziolog, šaman, či duchovní?

„Spíše z té duchovní složky.“

A to máte jednu konkrétní osobu?

„Mám dva lidi, se kterými úzce spolupracuji už delší dobu.“

Jak často? Chodí na vaše zápasy?

„Chodí, ale ne na všechny... Zbytek vidí zprostředkovaně ze záznamu.“

Jsou pro vás zrcadlem?

„Jejich názory jsou pro mě relevantní, je to pro mě důležitá součást zpětné vazby.“

Jak se díváte na působení psychologa u fotbalového týmu?

„Já jsem tohle zažil v minulosti a snažil se to praktikovat v týmech, u kterých jsem působil. Nešlo o psychologa, ale o mentálního kouče. V některých to fungovalo, jinde jsem viděl, že to efekt nemá. Ale nikdy jsem to neměl nastaveno tak, že bych to nařizoval týmu. Bylo to ve formě doporučení, že je tam ten člověk jako součást realizačního týmu a v případě, že kdokoli z hráčů cítil potřebu požádat o radu nebo o informaci, byl k dispozici.“

A řešil věci osobní. Týmové nikdy?

„Osobní, ale související s činností na hřišti nebo v týmu.“

Jaké jsou vaše pozitivní a negativní trenérské vlastnosti?

„Nezlobte se, ale na to nechci odpovědět. Myslím si, že člověka by měli hodnotit jiní.“

Máte nějaké slabé trenérské místo, o němž se neví?

„Myslíte, že by bylo rozumné, pokud by něco takového bylo, to vyzradit?“

Myslel jsem osobnostní. Prozradíte nějaké slabiny?

„To jdete moc pod kůži. Já se přiznám - přece nebudu jako trenér prozrazovat svoje slabé stránky. Samozřejmě je mám, jako každý člověk. Kdo mě zná, rozkládá si to. Jsem narozený ve znamení Býka, myslím, že to taky něco naznačuje. Dokážu být dlouho trpělivý a nad věcí, ale pokud míra trpělivosti přeteče, tak dokážu... No, když vybuchnu, pak to lítá.“

Objevil jste v sobě v poslední době něco nového?

„Ano a souvisí to s mojí trenérskou prací u reprezentace. Po většinu kariéry, vyjma období, kdy jsem před deseti lety působil u reprezentačního výběru do jednadvaceti let, jsem pracoval na klubové úrovni. Měl jsem pravidelný kontakt s hráči, pracoval jsem s kolektivem, který jsem mohl průběžně tvarovat. Neměl jsem ale tolik času sledovat fotbal v širokém záběru. S příchodem do funkce reprezentačního trenéra jednadvacítky se dívám na fotbal trochu jinak. Mám větší přehled a potřebný nadhled.“

Jak se díváte na angažování zahraničních trenérů?

„Fotbal je globálním sportem. Hráči i trenéři přijímají angažmá v nejrůznějších zemích. Sám jsem si to vyzkoušel při angažmá v FC Sydney. U nás tento trend také přichází, je to zákonitý proces.“

Nemáte dojem, že nám scházejí v Česku trenérské mozky?

„Příchod zahraničního trenéra neznamená, že by u nás nebyli kvalitní trenéři. Vzdělávání trenérů v Česku je nastaveno na dobrou úroveň.“

2

TOLIKRÁT BYL VÍTEZSLAV
LAVIČKA OCENĚN ČESKÝM
TRENÉREM ROKU. V LETECH
2006 A 2016.

↓ INZERCE

GENERÁLNÍ PARTNER
ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÝMU
2017 - 2020

Najděte si ve svém okolí

TEN SPRÁVNÝ SPORT

pro vás i vaše děti!

SPORTVOKOLÍ.CZ

^ **RADOST Z VÝHRY NAD ITÁLIÍ 3:1 NA LETOŠNÍM EURO UŽI. PŘEDTÍM ALE ČEŠI, KTERÍ POD SEBOU V KVALIFIKACI NECHALI BELGIČANY, PROHRÁLI S NĚMECKEM, POTOM PODLEHLI DÁNSKU A PROBU-DILI SE ZE SNU O FINÁLE.**

Přesto – udrží fotbal nejlepší mozky? Ptám se proto, že volejbal je neudržel.

„Já si myslím, že fotbal je světově takový fenomén, ale i v našem měřítku v Česku, že má na to, aby chytré mozky nebo ty lidi, kteří mají správného fištrona, udržel.“

A udrží je tedy?

„Já si myslím, že ano. Alespoň vnímám, že podmínky, které se tady pro fotbal vytváří, vedou k tomu, že šikovní trenéři nebo lidé, kteří pracují ve fotbalu, a teď nemyslím jenom na té vrcholové úrovni, ale i u těch kořínků u mládeže, se prosazují.“

Co vidíte na českých a světových hřištích?

„Právě kvůli pokračující globalizaci fotbalu se rozvírají nůžky mezi nejlepšími a ostatními týmy světa. Doby, kdy například na začátku devadesátých let byla v evropském poháru Viktoria Žižkov téměř vyrovnaným soupeřem Chelsea FC, složené vesměs z britských hráčů, se už nevrátí.“

Čeho může trenér dosáhnout slovem a čeho pouze činem?

„Já vyznávám poslušnost – na začátku je myšlenka, tu následuje slovo a potom přichází čin. Jedno bez druhého nemůže, podle mého soudu, fungovat.“

Já bych řekl, že slovo má menší účinek, než si někteří trenéři myslí. Nemáte dojem, že někdy trenéři věří svému slovu víc, než je zdrávo?

„To je otázka. To byste se musel zeptat hráčů, jaká je zpětná vazba od týmu, jestli to, co trenér říká, si vezmou k srdci, anebo jenom částečně. Nebo to je dokonce jedním uchem tam a druhým ven.“

Myslel jsem to tak, že trenér má spíše činit.

„Věřím v to, že ukázaná platí. A dále tvrdím: nejdřív, než začneš mluvit, přemýšlej. Proto jsem tam dal tuhle posloupnost - nejdřív je myšlenka, pak slovo, potom čin.“

Trenér čte hru, hráč mu nic neřekne, ani třeba neví. A trenér vlastně musí čist psychiku z pohybu...

„Ale zase třeba máte před zápasem nějakou strategii. Máte načteného soupeře, proti kterému budete hrát. Máte nějakou svou myšlenku, jakým způsobem chcete hrát. Máte nějaký plán. Nejdřív o něm přemýšlíte, pak ty myšlenky zkonzultujete s trenérským týmem, s kolegy, potom se to snažíte předat hráčům slovně a u videa. No a pak to natrénujete na hřišti. Samozřejmě nejdůležitější z toho je, co tým ukáže v zápasech.“

Ukázaná. To by mohl být titul.

„Ano, ukázaná platí.“

Já jsem už ke konci trenérské kariéry šetřil slovy a začínal předzápasové porady otázkou: Tak jak na to půjdeme?

„O tohle se třeba snažím taky. Já nejsem typ trenéra, který jenom mluví a jenom moje pravda je ta nejlepší. Chci slyšet názor a považuji se za trenéra, který i naslouchá. A samozřejmě, pokud mám nějakou svoji strategii, kterou hráčům chci předat, musím být připraven na to, že budu muset argumentovat.“

Ale argumentovat mohou pouze v případě, když hráče vytáhnu do poctivé debaty.

„Přesně tak, na to já věřím taky. Nemám rád, když je komunikace ze strany trenéra vůči hráčům i kolegům trenérům z realizačního týmu jen jednosměrná.“

Je fotbal nadřazený sport i v zahraničí?

„Tak bych to nenazval. Ale čísla počtu hráčů, zemí, které jsou sdruženy v mezinárodní federaci, a také obrovská sledovanost fotbalu napříč světem potvrzují to, že fotbal je číslo jedna.“

„POKUD MÁM STRATEGII, KTEROU HRÁČŮM CHCI PŘEDAT, MUSÍM BÝT SAMOZŘEJMĚ PŘIPRAVEN NA TO, ŽE BUDU MUSET ARGUMENTOVAT. CHCI SLYŠET NÁZOR A POVAŽUJI SE ZA TRENÉRA, KTERÝ NASLOUCHÁ.“

Jak fungují kluby v zahraničí?

„To je široký pojem. Kluby v zahraničí fungují na nejrůznějších bázích. Stačí se podívat například na Ostrovy. Na jedné straně je Premier League, dále tam najdeme kluby skotské profesionální ligy, pak jsou ale také kluby z Irska, Severního Irska a Walesu. Veškeré fungování klubů se odvíjí od podmínek.“

Co platí na dnešní mladé hráče?

„Správné vedení a vhodný přístup okolí, jak v týmu, tak v rodině. Je také potřeba podporovat jejich motivaci, která je pro úspěch nezbytná. Má-li hráč správně nastavenou hlavu a pořádek v osobním životě, je velká pravděpodobnost, že tomu bude tak i na hřišti.“

A když jsou hráči zblblí novými technologiemi? Virtuální realita, facebook, twitter...

„Je to součást dnešní doby, tak se to snažím brát. Chci však, aby to nepřesahovalo hranici, kdy si hráči mají plnit svoje povinnosti.“

Máte nějaký režim – mobily pryč?

„Ano, při týmových mítincích nebo v šatně před zápasem samozřejmě mobil už ne. Tam chci, aby byla maximální koncentrace a focus na to, co je před námi.“

Nechybí vám u týmu U21 adrenalin?

„Není to jako v klubu, ale nechybí. Nemusím se dívat moc do minulosti – stačí třeba zápas s Běloruskem a jeho průběh (1:1 v prvním utkání kvalifikace EURO 2019, soupeř vyrovnal ve třetí minutě nastavení - pozn. red.). Tam bylo adrenalinu až až...“

Když vidíte hrát kluky na ulici fotbal, zastavíte se?

„Někdy ano a při vzpomínce na klukovská léta mi šijí nohy. Ale dnes už kluci bohužel fotbal na ulicích a plátcích moc nehrají...“

Čím to nahradíme?

„V dnešní době to je nahrazováno spoustou zájmových kroužků a vším podobným, co k dnešní době patří, ale přijde mi, že právě ty placky nebo hřiště za barákem se vytrácí.“

Máme šanci to nahradit?

„Mně přijde, že dneska je to všechno moc organizované. Dobře, je to nějaký vývoj, ale moje dětství bylo pestřejší. My jsme hráli za barákem fotbal a spoustu jiných sportů, volejbal, basket. V zimě jsme bruslili na rybníku. Trefně to vystihuje Jarek Nohavica ve své písni Tři rohy – penalta!“

Máte nějaký trenérský cíl?

„Momentálně máme všichni kolem jednadvacítky, i přes slabší start, cíl probjovat se na mistrovství Evropy 2019 do Itálie. Mám i svůj dlouhodobý osobní cíl, ale nechci ho ventilovat.“

Kde se vidíte profesně za pět let?

„Fotbalová kariéra, ať už hráčská nebo trenérská, se nedá naplánovat. To neběží podle síťového grafu. Mnohdy je to věc shody mnoha okolností.“

Dvakrát jste odpověděl diplomaticky, žádný sen...

„Zeptejte se Boha, jaké má se mnou plány...“

Chtěl byste zpátky do ligy nebo k velkému národáku? Nebo vám chutná víc mládežnický národák?

„Léta jsem pracoval na klubové úrovni. Před deseti lety jsem si na určité časové období vyzkoušel tuhle práci na FAČRu u jednadvacítky, teď jsem se

„Dneska je všechno moc organizované. Moje dětství bylo pestřejší.“

↑ **VÍTĚZSLAV LAVIČKA
DŮRAZNÝ, MAZANÝ
ISPOKOJENÝ.
TAKHLE HO POZNALI
VE SPARTĚ, V LIBERCI
I V DALEKÉ AUSTRÁLII.**

k ní po deseti letech vrátil a ta práce mě naplňuje. Za tu dobu jsem samozřejmě zestárnul, získal nějaké další zkušenosti, větší nadhled. Jezdím po zápasech, sleduji hráče, nejsem v tom kolotoči klubového dění, každý týden dva tři zápasy. Tato práce mě naplňuje a mám samozřejmě i nějaké svoje sny.“

A ty zůstávají mezi vámi a Bohem?

„Ty jsou tady uvnitř, přesně tak.“

Jaká byla vaše největší životní zkouška?

„Jako hráč jsem se musel vyrovnat s těžkým zraněním kolena právě v době, když jsem dostal pozvánku do reprezentačního áčka. Těžké pro mě bylo, když jsem po návratu z tříletého angažmá v Austrálii musel v roli trenéra Sparty zvládnout první

ligové kolo na Dukle v situaci, kdy krátce před zápasem zemřel otec.“

To byly vaše největší životní zkoušky. A ve vlastní trenérčině?

„Jsem vděčný za to, že mi fotbal a trenérčina umožnily vlastně prožít tenhle život. Pracovně v tom, co mám rád – ve fotbale. Jako hráč, do těch 30 nebo 33 let. A potom jako trenér. Za to jsem vděčný a samozřejmě každá z těch životních etap byla pro mě svým způsobem zkouškou. Velkou zkouškou bylo zahraniční angažmá v Austrálii na druhém konci světa, kde jsem šel do prostředí, které jsem absolutně neznal. Nikdy předtím jsem v Austrálii nebyl.“

To byly tři roky?

„Tři roky práce, která mně hodně dala a moc si té zkušenosti vážím. Že jsem to mohl prožít, pracovně i lidsky, protože mě to obohatilo.“

Nechtěl jste trenérčinu někdy zabalit?

„Ne, nikdy. Na to mám fotbal moc rád.“

Je Sparta vaše srdce?

„Ano, mám Spartu v srdci.“

Jak vidíte Spartu v současné době – prosím nepoliticky?

„Už v otázce o zahraničních trenérech jsem naznačil, že jejich příchod k nám je logický proces. Sparta je náš historicky největší a nejslavnější klub, a je tedy pochopitelné, že se k tomuto kroku odhodlala jako první. Děje se něco nového, dejme tomu čas a uvidíme, jak se vše vyvine.“

Jaký je váš kvalifikovaný odhad, jak to dopadne?

„Já si myslím, že to pro Spartu dopadne dobře. Byť se v tuto chvíli může zdát, že to nefunguje. Ale každá nová věc se rozbíhá ztěžka. Víím, že tuhle myšlenku už vedení Sparty nebo pan Křetínský, majitel Sparty, měli v hlavě delší dobu. Už tenkrát, když já jsem ještě byl ve Spartě.“

Čili myslíte si, že ať ten výsledek dopadne jakkoliv, že Spartě pomůže?

„Ano, myslím si, že jí to pomůže, ale nyní to vypadá, že čas hraje proti ní. Samotný příchod zahraničního trenéra a x nových hráčů mávnutím proutku neudělají dobrý výsledek, titul nebo účast v Lize mistrů.“

↓ INZERCE

GENERÁLNÍ PARTNER
ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÝMU
2017 - 2020

Najděte si ve svém okolí

TEN SPRÁVNÝ SPORT

pro vás i vaše děti!

SPORTVOKOLÍ.CZ

Vidíte už dneska něco, co přinesl zahraniční trenér?

„Nevidím pod pokličku a přiznám se, že ani nezjišťuji nějaké bližší informace, byť bych tu možnost měl. Ale určitě přinesl jiný pohled na styl práce v klubu.“

Na organizaci?

„Jiná organizace tréninků, jiný způsob hry v porovnání s tím, co tady bylo předtím. Moc dobře také vím, a zažil jsem to jako trenér, že pokud jste v takovém klubu, tak prostě nemáte čas. Výsledky je potřeba ukazovat hned a na začátku sezony, kdy Sparta hrála o hodně, hrálo se o účast v evropských pohárech. Mužstvo ještě nebylo usazené. Nemyslím teď jenom hráče, ale mužstvo prostě nebylo zralé, aby mohlo hned sáhnout na cíle směrem do Evropy.“

Mám s trenéry ze zahraničí ve volejbalovém svazu své zkušenosti.

„A jaká je vaše zkušenost?“

Výsledkově zahraniční trenéři neuspěli, ale vyčistili prostředí, trénuje se jinak. Zahraniční trenéři zvýšili tlak i na nás jako vedení svazu.

„Já si myslím, že je potřeba nějaký rozumný balanc. Sám jsem to zažil, když jsem přišel do Austrálie. Přijdete do nového prostředí, pracujete s jiným týmem, mluví se jiným jazykem. A přesto, že máte nejlepší vůli přinést to nejlepší ze sebe, není to jednoduché. Také vy sám nasáváte něco, co vás obohacuje.“

Jak vypadá váš běžný den?

„Obvykle je rozdělen mezi rodinu a fotbal. Dopoledne fotbal, v kanceláři rozborů hry soupeřů, organizační záležitosti atd. Odpoledne a víkendy sledování zápasů, živě nebo v televizi. Někdy zajdu na trénink týmu, kde působí hráči jednadvacítky. Doma pak pohoda v rodinném kruhu.“

Co vás v životě mimo sport vytáčí?

„Určité negativní nálady veřejnosti a nízká míra tolerance. Více jsem si to začal uvědomovat po návratu z Austrálie.“

Chybí vám něco v Česku? Nejen sportovně?

„S přihlédnutím k tomu, co se v současnosti ve světě děje, myslím, že tady máme dobré podmínky pro spokojený život.“

Co byste vzkázal trenérům mládeže a trenérům ligovým či reprezentačním?

FOTO SPORT: PAVEL MAZÁČ

2014

V TOMTO ROCE DOVEDL SPARTU K TRIUMFU V LIZE I POHÁRU. BYLO TO JEJÍ TEPRVE DRUHÉ DOUBLE OD ROZPADU FEDERÁLNÍ LIGY.

„Trenérům mládeže – aby ty mladé kluky, kteří mají rádi fotbal, podporovali a učili je dovednosti a lásce k fotbalu. Takové to hrubé fyzické nebo taktické věci přijdou až časem. Ale co se týče dovednosti a přístupu k fotbalu tím správným způsobem, to je asi nejdůležitější. Aby měli fotbal rádi, aby klukům vysvětlili všechny souvislosti.“

A trenérům ligovým nebo reprezentačním?

„To je na hlubší zamyšlení. Možná vidět v hráčích víc, než oni sami vidí v sobě. To neznamená, že by na ně neměli být nároční, ale vidět v nich to, co v nich opravdu je. Jenom to z nich dostat, aby to mohli ukázat. Ještě si myslím, že každý trenér by měl mít vizi, kam chce dojít, a pak postupné krůčky. Nechtěl bych dělat nějakého mentora, ale život mě naučil moc neulítávat v době, kdy se daří a přijdou úspěchy, ale zase moc nepropadat přehnané skepsi v době, kdy se nedaří. Myslím si, že žádný trenér ani klub ještě nešel jenom na vlně úspěchu. Vždycky přijde nějaká sinusoida, kdy se přestane dařit.“

Aby se v těch extrémech kyvadlo nerozhoupalo moc?

„Přesně tak. Ani do plusu, ani do minusu.“